Desembre de 2019 www.malarrassa.cat Número 60

MALARRASSA

El periòdic independent i de distribució gratuïta de Terrassa

Jordi Sellarès

Ressenya d'*El pes de la neu*, de Christian Guay-Poliquin

PÀGINA 15

Estrena teatral

Entrevista amb Qollunaka, que estrena l'obra *Escac i mat*

PÀGINA 13

Artistes terrassencs

El Grup Minerva vol apropar la creació artística als barris

PÀGINA 14

Èxit de les jornades d'economia feminista

→ Sandra Ezquerra: "feminisme i ecologisme o barbàrie"

PÀGINA 10

S'aprova un pla per intentar pal·liar la problemàtica de l'accés a l'habitatge

PÀGINA 8

Neix el col·lectiu la Paparola per identificar problemes mediambientals

PÀGINA 11

FAVT: "el govern incompleix el reglament de participació"

PÀGINA 3

→ La federació veïnal denuncia que pressupostos i ordenances fiscals per al 2020 no han estat exposats als Consell s de Districte

S'intensifiquen les mobilitzacions per les residències públiques

SOCIETAT 4

Transparència dels diners públics de Mútua

→ La Plataforma Marea Blanca exigeix conèixer les dades sobre el concert entre Generalitat i Mútua de Terrassa

SOCIETAT 5

MALARRASSA
FEM JUNTES UN NOU SALT!

Pel dret a la informació, periodisme crític i compromès amb els moviments socials i la llengua

Per garantir la viabilitat del mitjà de Malarrassa, saltem fins a les 200 persones i entitats sòcies. Associa't! *Més informació a la pàgina 4*

> Síndica de Greuges: Infantesa, adolescència i Drets Humans, centrals per l'Educació

L'habitatge és el problemes més greu

Pep Valenzuela

Aquest any 2019, els «problemes més greus són els d'habitatge, molt», afirma a manera de balanç la Síndica de Greuges municipal, Isabel Marquès, «la gent ve aquí desesperada, gent que no té on anar a viure». I la part més important, com passa fa alguns temps al conjunt del país, té a veure amb els habitatges de lloguer. Comprar, com era tradicional fins fa relativament poc, és avui impossible per a la majoria de la població; i el mercat de lloguer, que no era barat, ara està difícil, sinó impossible. Aquí es troben les famílies que han perdut la hipoteca i les que perden el pis de lloguer, a més de les que en busquen per primera vegada.

Les administracions públiques, clarament, no havien treballat per evitar això, ans al contrari es van apuntar a inflar la bombolla immobiliària en molts casos. Ara, a més, només resolen, quan ho fan, emergències, i temporalment. A la Síndica les persones li expliquen: «Com que l'administració va tan lenta, hi ha una gran màfia d'ocupació de pisos; molta gent ve a explicar que no troben res en el món formalitzat i n'han de recórrer i acabar pagant l'ocupació d'un pis. Això em preocupa molt i no s'està resolent».

La Taula d'Emergència Habitacional està col·lapsada, el llistat de lloguers socials es mou molt lent. L'Ajuntament, declara la Síndica, els diu d'anar a les administradores de propietat, que «no ofereixen res en preus assequibles per aquestes famílies».

També es detecta, denuncia, «molt racisme habitacional; quan la persona que vol llogar és d'origen estranger, ho hem viscut aquí, no parlo d'estadístiques o casos que m'han explicat, els mateixos propietaris. No volen que es llogui a estrangers».

En relació amb els desnonaments, com que és sentència judicial, la Sindicatura no té potestat. Sí que intervé per emergències i per denunciar violència policial. «És un tema que tampoc no em toca ni puc actuar, però ho faig saber al Síndic de Catalunya». De la gent que es queda al carrer, declara que l'Ajuntament «sempre em garanteix que via Serveis Socials se'n fa càrrec de garantir sostre. A partir d'aquí es treballa el cas, faig seguiment».

Isabel Marquès rep *Malarrassa* al seu despatx P.V.

En relació amb la segregació escolar, un dels més greus problemes a la ciutat, la Síndica diu «aparentment, la situació està més tranquil·la, però venen moltes famílies per denegació de beques de menjador. Ho estem analitzant, crec que pot haver-hi una confusió entre les raons econòmiques i de treball. A més, no depèn només de l'Ajuntament, de fet queda fora de la meva responsabilitat; ho miro de totes formes, alguns s'aconsegueix resoldre. Però la majoria és competència del Síndic de Catalunya, i li passem les greuges».

Com a norma, emfasitza Marquès, «aquí s'escolta tothom, obrim sempre, almenys, el que diem una «consulta» o «assessorament». El que m'estic adonant és que faig d'assessora, perquè la majoria de les persones desconeixen els seus drets». Aquí, hi ha un d'aquests drets que hauria de tenir més rellevància, destaca, i és de la informació i la comunicació. «És un dels més importants, perquè si la gent no sap quins són els seus drets, d'entrada ni s'atreveix a reclamar; jo el primer que faig és informar-la i després la gent decideix».

Després, afegeix, «molts greuges o consultes són només de gent que no sap on anar, la majoria gent gran». La Síndica, en sintonia amb reclamacions d'associacions de gent gran, iai@flautes i moviment per pensions dignes, ha demanat a l'Ajuntament que estableixi un servei d'assessorament jurídic.

Aquí, tot plegat, en Marquès considera que «els mitjans de comunicació són una eina fonamental, per ajudar en tota aquesta informació, però també molt important, sobretot, per garantir un volum i diversitat d'informació mínima suficient que ajudi a l'exercici d'una ciutadania activa, protagonista i responsable».

"L'alumnat també pot i hauria de ser sindicatura, ja fan experiències"

P. V.

Que hi hagi dies internacionals de commemoració i en favor de la defensa dels drets humans i, específicament, dels de la infància (el 20 de novembre) expressa, sens dubte, un reconeixement amplíssim, formalment universal, dels mateixos. La seva realització i respecte, però, caminen molt pel darrere de les declaracions, principalment en relació amb la responsabilitat d'administracions i governs.

La Sindicatura Municipal de Greuges de Terrassa té aquí el seu espai d'intervenció i responsabilitat. Una tasca gens fàcil. La maquinària administrativa té mecanismes, formes d'organització, ritmes i orientacions polítiques que la fan molt opaca, inaccessible generalment i poc o gens permeable a les noves necessitats i reclamacions de la ciutadania. Així les coses, només una ciutadania activa pot garantir la viabilitat d'allò escrit i declarat, així com, mirant endavant, millorar la situació dels drets, construir societat més justa.

Un dels àmbits on la responsable de l'organisme, la Isabel Marquès, posa més atenció, és en la vinculació de la seva acció fiscalitzadora a la de les organitzacions ciutadanes, i específicament amb la infància i el jovent. Pocs dies després de l'esmentat 20N, Marquès explica, en conversa amb *Malarrassa*, que treball molt aquest dia dels drets de la infantesa, sobretot amb activitats a les escoles, perquè «l'educació en valors i sobre drets humans, la informació sobre tot el que fa referència, des de les declaracions als casos de denúncia i les mobilitzacions socials, són fonamentals per a una educació plena».

La Síndica té el llistat de totes les escoles i una agenda plena, «ens han citat a moltes el proper any», comenta. Una activitat que fa conjuntament amb la Comissió de Drets Humans del Col·legi d'Advocats, l'Espai Drets i professionals del Dret interessades. Normalment, afegeix, l'activitat es concentra durant els segon i tercer trimestre.

Alguns dels temes que més preocupen, a l'alumnat i el professorat, són els relacionats amb les xarxes socials i l'assetjament o *bullying* en l'entorn escolar. «Nosaltres posem sempre el focus en què poden fer les alumnes», declara la Isabel, «el que poden fer, en general i, concretament, per la ciutat», en subratllar la importància de la Carta per la Defensa dels Drets Europea de Salvaguarda dels Drets Humans a la Ciutat, de la qual és signatària l'Ajuntament de Terrassa des de l'any 2000.

"En el bullying hi ha l'agressor i la víctima, però a mi el que més em preocupa és la resta de la classe que ho veu; no han de tenir por, cal denunciar aquestes situacions, implicar-s'hi"

La participació de professionals del Dret, destaca l'*ombudsperson*, segons la denominació internacional del càrrec, o defensora del poble, ajuda molt al bon resultat de les trobades. «Parlem de la funció de l'advocacia, de qui et pot defensar, que ho desconeixen molt, en explicar la Llei Penal del Menor, que desconeixen totalment, com la majoria de la ciutadania, per cert, i la cosa és que a partir dels 14 anys ja poden ser detinguts, amb un tracte especial, però ja tenen un nivell de responsabilitat penal».

La Síndica en una trobada amb alumnat a la Masia Freixa SINDICATURA

Pel que fa a la seva relació amb la ciutat, amb les altres persones, «pensen, en general, que no poden fer res, que són menors», comenta Marquès, «però els expliquem que sí que poden, que han d'intervenir, denunciar coses que veuen, dient-ho a casa i a l'escola, i que poden fer-m'ho arribar a mi».

Encara que algunes escoles posen assignatures i demanen a la Sindicatura ajuda per fer projectes, la Síndica afirma que «els currículums escolars no informen prou bé de quins són els seus drets i responsabilitats». Amb algunes escoles han fet voltes pel barri, anotant les coses que estan malament o no funcionen; per exemple, fent fotos de la situació de places i carrers, preguntat a la gent gran per detectar problemes.

D'aquesta activitat han sortit informes que s'han presentat a l'Ajuntament, «els garantim que no és un estudi que fan i es queda en un calaix», emfasitza citant el cas d'una escola del Pla del Bonaire que demanava un pas de vianants, «es van sentir que poden fer i que formen part de la ciutat». En una altra escola, que feien una assignatura sobre pàgines web, van decidir fer la web de la Sindicatura, «aquesta és la web que tinc, feta per alumnes de 3r d'ESO».

S'han impulsat també projectes amb entitats, com Prou Barreres i la FAVT, «sobre les entitats i sobre la situació al barri, en la línia que comentava abans, però més a fons. Enriqueix molt l'alumnat, és un treball transversal».

Va molt bé que qui imparteixi sigui gent de fora, quan arribem la síndica i els advocats es queden molt parades, el professorat ja ho demana... és molt d'agrair, i és molt bo que el Col·legi d'Advocats s'obri a la ciutat també. Un dia se m'acosta una mare que havíem anat a classe de la seva filla, i la mare ho va dir que estudiava dret per culpa meva, per la xerrada de l'ESO i li va agradar la funció de l'advocacia.

La Síndica destaca: «Els animo molt perquè tothom es prepari per ser síndic, els dic que qualsevol de la classe pot ser síndic, que estudiïn bé els drets humans. Estan molt receptius». Recorda una xerrada sobre *bullying*, en una classe de primària: «Un nano de primera fila aixeca la mà, jo li demano si ha patit *bullying*, i ell respon que no, que és ell qui ho ha fet, es va autoinculpar davant tothom; li vaig demanar que s'aixequés i el van fer un aplaudiment. Em va impressionar molt i alegrà. D'altra banda, jo sempre explico que en aquests casos hi ha l'agressor i la víctima, però que a mi el que més em preocupa és la resta de la classe que ho veu; no han de tenir por i cal denunciar aquestes situacions, implicar-s'hi, crec que és el gran secret d'aquest problema».

> La Federació d'Associacions Veïnals de Terrassa denuncia:

El govern 'incompleix' el Reglament de Participació en l'aprovació dels Pressupostos

Redacció

Els pressupostos i ordenances municipals pel pròxim 2020 s'haurien aprovat sense comptar amb els consells de districte, «sense cap mena de debat i participació ciutadana prèvia», i fins i tot «incomplint» el Reglament de Participació Ciutadana, denuncia la Federació d'Associacions Veïnals de Terrassa (FAVT) en un comunicat fet públic el passat 22 de novembre.

Afirma literalment: «aprovat sense cap mena de debat i participació ciutadana prèvia i, fins i tot, l'aprovació dels pressupostos pel Ple municipal sense haver passat prèviament per informació i debat en els consells de districte "constitueix un incompliment municipal del vigent reglament de participació ciutadana que en el seu article 30, apartat b.»

Davant d'aquesta situació «sorprenent» i «sense cap justificació ni explicació», segons fonts del moviment veïnal consultades per Malarrassa, i malgrat les eventuals dificultats tècniques que ara pogués comportar, donades les circumstàncies, la FAVT demana al govern local que «tingui la voluntat política d'atendre les peticions dels consells de districte de Terrassa, per tal de poder introduir canvis en els pressupostos i ordenances municipals pel 2020, en conceptes o partides que tinguin el suport majoritari dels plenaris dels consells de districte i que siguin raonables i justificables.»

■ Constitució del consell del D6 i presentació per informar del pressupost. AJUNT TERRASSA.

Text íntegre del comunicat de la FAVT:

La FAVT demana una participació efectiva dels Consells de Districte en els Pressupostos i Ordenances pel 2020

El Ple municipal de Terrassa en sessió extraordinària, celebrada el passat dia 30 d'octubre, va aprovar inicialment els pressupostos i ordenances fiscals municipals per l'any 2020. Aquests pressupostos i ordenances s'han desenvolupat i aprovat sense cap mena de debat i participació ciutadana prèvia i, fins i tot, l'aprovació dels pressupostos pel Ple municipal sense haver passat prèviament per informació i debat en els consells de districte CONSTITUEIX UN INCOMPLIMENT MUNICIPAL DEL VIGENT REGLAMENT DE PARTICIPACIÓ CIUTADANA que en el seu article 30, apartat b, cita textualment com a funcions del plenari dels consells de districte:

"Emetre un informe amb caràcter previ a l'aprovació del Ple de l'Ajuntament sobre el projecte de pressupostos municipals. El plenari tindrà, en forma i a temps, la documentació necessària per debatre la proposta i realitzar l'informe corresponent."

Es pot dir que els nous consells de districte, que cessen en la seva funció en acabar cada legislatura municipal, no estaven encara constituïts però el no poder debatre els pressupostos prèviament a la seva aprovació inicial pel Ple té uns efectes molt negatius per a les entitats i la ciutadania, ja que tots sabem molt bé que una vegada aprovats inicialment ordenances i pressupostos pel Ple municipal els únics canvis possibles només es poden fer presentant al·legacions que són sistemàticament rebutjades si es refereixen a continguts com ens hem trobat sempre des del moviment veïnal, que han sigut rebutjades totes quan s'han presentat. Només hi ha alguna possibilitat de canvi si n'hi hagués defectes de formes i això no passa mai, per què els pressupostos no en solen tenir.

Els 7 Consells de Districte de Terrassa es van començar a constituir el dimarts 19 de novembre (el 5 de desembre ho estaran tots) i en la sessió constitutiva de cadascun, l'Ajuntament aprofita per presentar el Projecte de Pressupostos i Ordenances ja aprovats inicialment pel Ple i, d'acord en el que hem dit, passarà que les possibles propostes de les entitats i ciutadania que els integren no tindran cap mena d'eficàcia, més enllà de figurar en un informe adjunt a l'aprovació municipal.

Per tot plegat, des de la FAVT DEMANEM A L'EQUIP DE GOVERN DE L'AJUNTAMENT DE TERRASSA QUE TINGUI LA VOLUNTAT POLÍTICA D'ATENDRE LES PETICIONS DELS CONSELLS DE DISTRICTE DE TERRASSA, PER TAL DE PODER INTRODUIR CANVIS EN ELS PRESSUPOSTOS I ORDENANCES MUNICIPALS PEL 2020, EN CONCEPTES O PARTIDES QUE TINGUIN EL SUPORT MAJORITARI DELS PLENARIS DELS CONSELLS DE DISTRICTE I QUE SIGUIN RAONABLES I JUSTIFICABLES.

Atendre aquesta petició és una bona manera de corregir l'anomalia participativa que s'ha produït i que hem citat i alhora un pas molt important en la millora de la participació ciutadana en els consells de districte perquè deixin de ser òrgans participatius en què, sovint, només s'escolta i com a màxim es presenten propostes que tenen poca incidència en la gestió municipal, especialment en el que es refereix a pressupostos i ordenances que, com a paradoxa, són assumptes de la màxima incidència en tota la ciutadania.

Divendres 22 de novembre de 2019

Les AV no han notat encara els nous aires anunciats pel govern

P.V.

«Aquests pressupostos no són participatius», declara en Ramon Clariana, membre de les juntes de l'associació veïnal del Poble Nou-Zona Esportiva i de la federació d'AV de la ciutat consultat per *Malarrassa*. De fet, l'associació d'aquest barri havia deixat de participar en les reunions del Consell de Districte en protesta per aquesta mancança que l'anterior govern local pretenia resoldre amb reunions que refrendessin sense més el que ja s'havia decidit.

En la constitució d'aquest consell, realitzada en els primers dies del mes, l'AV ha tornat a ser-hi, tot i considerar, d'acord amb el comunicat fet públic per la FAVT, que les possibilitats de participació ciutadana han millorat poc o res amb el nou govern. «Es va fer i aprovar un nou reglament de participació ciutadana que no es fa servir», sentencia en Jaume Àvalos, de l'associació de Sant Pere Nord, una opinió compartida també per representants veïnals dels altres barris.

■ Representants d'entitats en una reunió de consell de districte AJUNT TERRASSA.

«Quan vam demanar sobre la manca de participació, es van defensar explicant problemes de calendari i tècnics en general», explica en Gregorio Ramírez, de La Cogullada, que participà en la reunió de constitució del consell del D4, «i ens van voler acontentar dient que ja ho tindrien en compte d'ara endavant».

Això, però, és una música molt repetida, no només la tonada, també la lletra. Al districte 6, on també es plantejà la manca de participació en relació amb els pressupostos, el representant de l'AV, en Manuel Àvila, informa que, a més, «la mateixa explicació dels pressupostos no va ser completa, i la justificació per les pujades de l'IBI i altres impostos no va convèncer ningú».

Subratlla els aspectes més negatius també el membre de la junta de l'AV de La Maurina, en Pere Macià, que recordant la intervenció de la tinenta d'alcalde Núria Marín, afirma que li va sonar «al clàssic del famós masterchef 'yo me lo guiso, yo me lo como' i si no us agrada doncs ja no es pot fer res», clar que adobat amb les disculpes habituals.

En Clariana considera que, amb totes les mancances, l'explicació dels pressupostos, almenys en el seu districte, el 5, va ser «bona», però «els membres del consell no l'havien rebut abans, la informació, i per tant no es va poder debatre res com tocaria».

També aquí, disculpes i reconeixement de les «deficiències», i compromís verbal que «això no tornarà a passar amb el pròxim pressupost», per part de la Núria Marín i el primer tinent d'alcalde Isaac Albert, qui va plantejar que el pressupost encara pot admetre ajustos.

Unanimitat també, per part del moviment veïnal, en criticar l'absència dels problemes de cada zona en aquestes reunions de constitució dels consells de districte. Novament, tot queda postergat per les pròximes reunions (hom parla de mesos i sense cap ordre del dia establert), amb una altra música també molt coneguda, aquella del «qui dia passa, any empeny».

> La Comissió Residències Públiques a Terrassa intensifica les mobilitzacions

Urgència per tenir residències públiques

Més de 200 persones marxaren el passat 9 de desembre per la rambla Francesc Macià del barri de Sant Pere Nord, on la construcció d'una residència espera des que, el 2006, l'Ajuntament i la Generalitat signaren un acord. Si la situació ja era greu llavors, 13 anys després no ha fet més que agreujar-se.

Llegiu íntegre el text del manifest de la Comissió Residències Públiques:

Les projeccions demogràfiques per l'any 2025 senyalen que en el tram d'edat de 65 a 80 anys hi haurà un 7% de persones dependents i en el tram de més de 80 anys ho seran més del 40%. Tot això sense comptar les persones de menys edat que pateixen dependència deguda a una discapacitat física o intel·lectual.

Segons l'Institut d'Estadística de Catalunya al 2018 a Terrassa, la tercera ciutat més gran de Catalunya, 36.336 persones tenien més de 65 anys, de les quals 15.274 eren homes i 21.062 dones. De la mateixa font i per el mateix any 5.905 persones tenien més de 85 anys: 1.920 homes, 3.985 dones.

Segons les dades del Departament de Treball de la Generalitat, a Catalunya hi ha gairebé 60.000 places en residències per a gent gran, de les quals 10.298 són públiques, 14.073 corresponen al que s'anomena 'iniciativa social', és a dir, a entitats del tercer sector; i 35.517 (més de la meitat) són d'iniciativa mercantil i, per tant, estan en mans d'empreses amb ànim de lucre. Al conjunt de l'Estat, les places en residències s'apropen a les 400.000 i la facturació anual del sector supera els 4.200 milions d'euros (4.200.000.000€ quaranta-dos seguit de vuit zeros).

El cost mitjà d'una plaça de residència per a avis a Catalunya és de gairebé 2.000 € mensuals, segons dades de la patronal Associació Catalana de Recursos Assistencials (ACRA). La xifra, però, varia en diversos centenars d'euros en funció de si l'habitació és individual o compartida i del grau de dependència que tingui l'usuari a més dependència, major necessitat d'assistència i més cost. En residències privades d'alt nivell, el preu es dispara força més.

Degut a aquest context, les residències d'avis son un gran negoci a l'alça en la que els fons voltors han fixat la seva vista, realitzant compres de residències privades i construint noves instal·lacions.

L'elevat preu també explica que apareguin nous productes financers destinats a la gent gran amb l'objectiu, precisament, de pagar l'estada en una residència, com ara les hipoteques inverses, propiciant un nou tipus d'estafa a gran escala, doncs si els hereus no ho poden pagar (en la majoria dels cassos habitual, doncs tampoc han pogut ajudar per a evitar-ho) perden la propietat de l'immoble, que per molt per sota del seu valor passa a mans de qui, sense escrúpols, l'ha constituït.

En el cas de les residències públiques el gran problema és la llista d'espera, que a tancament del 2017 sumava a Catalunya gairebé 18.500 persones pendents d'accedir a una plaça, més de 500 a Terrassa, segons dades de la Generalitat. Aquell any, 929 persones van morir mentre estaven a la llista d'espera.

La situació es tant greu que ja han sorgit establiments il·legals que pretenen donar aquest servei sense cap garantia ni control per part de les administracions.

La marxa pujà la rambla Francesc Macià, des de la plaça de l'Aigua fins al Casal de Gent Gran P.V.

Queda palesa la gran necessitat que hi ha de residències públiques. Això pot esdevenir molt greu en molt poc temps.

Cal que les administracions incentivin i posin en marxa projectes per potenciar la creació de solucions, mes o menys imaginatives per donar-hi resposta, doncs son les responsables de donar solució als problemes socials.

El govern local és qui ha de donar suport i estar al davant de les reclamacions per a solucionar de les necessitats de la gent gran de la ciutat.

Demanem a la nostra administració local :

1. Que realitzi un estudi seriós i actualitzat de la situació de les places a les residències privades i públiques a Terrassa i a la comarca i faci públiques les dades concretes de la situació de la gent gran i les persones dependents a Terrassa.

2. Que elabori un pla d'acció i de futur per a la gent gran i les persones dependents en el qual es tingui en compte la situació en què viu la gent gran i es cerquin solucions de futur a curt i mig termini, que contempli i doni el seu suport també a altres possibilitats alternatives a les residències, com ara els apartaments tutelats, conjunts en cohabitatge per a gent gran, etc.

3. Que supervisi l'execució de les obres de remodelació i ampliació de la Residència Pública de Mossèn Homs per part de la Generalitat i la seva immediata posta en marxa, tal i com es va comprometre el Conseller a la trobada amb aquesta comissió el passat 22 de febrer d'enguany.

4. Que insti a la Generalitat a la licitació i construcció de la Residència Pública a Sant Pere Nord. Residència ja projectada i que el Parlament de Catalunya va instar al govern a que s'executés.

5. Que reclami a la Generalitat el projecte i construcció de la residència pública a Ca n'Anglada, la seva licitació i construcció de la que ja fa molts anys hi ha els terrenys disponibles a l'Avinguda de Barcelona.

6. Que vetlli especialment per la construcció de la residència per a persones amb problemes de salut mental que també està projectada des de fa temps per a la comarca.

7. Que cerqui i inspeccioni les residències "il·legals" que han sorgit, per comprovar si compleixen TOTS els requisits exigibles.

Comissió per a les Residències Públiques a Terrassa, Terrassa 9 de desembre de 2019

Fes un pas amb nosaltres! Malarrassa nou cicle, necessitem arribar a les 200 persones sòcies.

En els darrers anys Malarrassa ha avançat força. Hem creat una eina que es mostra pràctica i útil i que és només una petita mostra del **potencial** que té el projecte.

A les portes del nostre cinquè aniversari, ara ens cal consolidar tot allò que hem aconseguit , **ampliant la nostra base de col·laboració** i suport per tal de mantenir la nostra independència econòmica i organitzativa.

Volem **dignificar la feina de l'equip editor** del periòdic, a més d'assolir un nivell d'intensitat i periodicitat informativa més alt i fort sobre el món cultural, social i polític de la nostra ciutat.

Fes-te ara sòci/a de Malarrassa i tindràs un llibre a escollir sobre la història de Terrassa

Per gentilesa de la Fundació Torre del Palau

Quins són els nostres objectius?

- Assolir una periodicitat quinzenal.
- Ampliar la cobertura informativa.
- Augmentar l'equip redactor fins a cinc persones.
- Consolidar les condicions laborals.
- Millorar el manteniment i la gestió de la nostra web.

Per què Malarrassa?

Som un informatiu local **crític i independent**, que té com a objectiu esdevenir l'instrument i **altaveu dels moviments socials** de la ciutat i generar opinió i debat. Portem editades més de 5.500 notícies i reportatges i 56 edicions en paper, i des de fa dos anys som una **cooperativa de treball associat**.
Amb tot, estem lluny de ser el mitjà informatiu que somiem, volem i creiem que la ciutat necessita.

www.malarrassa.cat/fes-te-de-malarrassa

> La Plataforma en Defensa de la Sanitat Pública-Marea Blanca reclama a la Generalitat conèixer tota la informació sobre el servei públic que presta Mútua

«On van a parar els diners públics que rep Mútua?»

Miquel Gordillo

Temps d'espera cada vegada més llargs per visites a especialistes, per fer-se proves o intervencions quirúrgiques, per visitar el metge de capçalera, amuntegaments a Urgències, professionals estressats i mal pagats... Situació ja coneguda i que descriu des de fa temps la Plataforma en Defensa de la Sanitat Pública-Marea Blanca. I assenyalen a Mútua de Terrassa com el principal focus del deteriorament de l'atenció sanitària que es presta a la ciutat, fins i tot per sobre de la mitjana del país, ja de per sí molt afectada «per les retallades que no s'han revertit», assegura la Plataforma.

El col·lectiu ha informat que exigirà transparència de la gestió de Mútua, ja que com a concertada, rep fons públics de l'administració. «No pararem fins que sapiguem on es gasten els nostres diners», ha afirmat Esther Fernández, membre de la plataforma, en una roda de premsa oberta, realitzada al Casal Cívic del Cementiri Vell, el passat 11 de desembre. I ha remarcat que «mentre Mútua fa la pitjor assistència de tot Catalunya, en canvi l'activitat de la seva branca privada s'incrementa cada dia, a costa del sistema públic».

La Plataforma ha lliurat al CatSalut una instància que recull un seguit de preguntes de les quals esperen resposta, emparant-se en la Llei 19/2014 de Transparència, Accés a la Informació Pública i Bon Govern. Tal com ha explicat l'advocat Joan Tamayo, «tenim dret a què se'ns doni la informació. A Terrassa, Mútua té un concert amb l'ICS, i per tant presta un servei públic pel qual ha de rendir comptes a qualsevol ciutadà que ho demani», ha expressat l'advocat.

La Plataforma vol saber quines són les condicions del contracte de prestació entre el Servei Català de Salut i Mútua de Terrassa, com la durada i l'import econòmic total. «També volem conèixer quins proveïdors contracta Mútua per prestar els diferents serveis», ha explicat Tamayo.

«Ens interessa molt saber el cost mensual del lloguer que es paga per la torre on Mútua té les instal·lacions», ha afegit Núria Martí, portaveu de l'entitat. I ha insistit: «tenim tot el dret a demanar la informació i a disposar de la mateixa. S'ha d'utilitzar la llei de transparència amb totes les administracions. El dret a la salut, com també amb l'educació, no es pot tocar ni se'n pot fer negoci».

Més enllà, des del col·lectiu es mostren segurs del que descriuen com a «estratègia premeditada i promocionada pels diferents governs de la Generalitat». A la vegada, mostren la seva preocupació en què Catalunya sigui l'autonomia que menys gasta en salut, tal com afirmen. «Volen convertir la salut en un negoci, fent que la gent se'n vagi a la privada», ha destacat Martí. A més, des de la Plataforma, es mostren contraris a l'anomenada llei Aragonès, donat que «lluny de revertir les retallades i privatitzacions, provocarà la mateixa línia de contractacions a la privada», afirmen.

L'advocat Joan Tamayo i membres de la Marea Blanca-PDSPT exigeixen més transparència de la Mútua MG

Per sobre de la mitjana en llistes d'espera

Des de la Plataforma reconeixen que «hem tingut èxit amb molts casos individuals a través de fer reclamacions a la Generalitat; però què passaria si féssim 1.000 reclamacions?», per això, asseguren, cal «buscar solucions col·lectives».

Les dades que la Plataforma té, constaten que a Terrassa, tant l'atenció primària com d'especialistes, és especialment greu. Afirmen que a Catalunya la mitjana de les llistes d'espera és de 108 dies en llista d'espera, «al Consorci Sanitari és de 162, i a Mútua arriba fins a 205 dies!», ha detallat Jaume Pavía. «En el cas de mútua, es pot arribar fins a 60 dies per visitar el metge de capçalera», segons dades l'activista, tot lamentant que «el CatSalut ens enganya: el desembre de 2018 deia que Mútua tenia 21 mil persones en llista d'espera, i el febrer ja eren 48 mil. I ens diuen que es deu a problemes informàtics!».

Quatre anys del Consell d'Entitats d'Acció Ciutadana de Terrassa

Dolors Frigola Comas
Grup Dinamitzador Consell d'Entitats d'Acció Ciutadana

Catorze de novembre de 2015, un grup de persones i entitats ens trobem per debatre sobre un possible projecte de ciutat partint de la realitat social i política del moment.

Entre les aspiracions: poder crear un treball transversal amb "l'objectiu general de fer possible un procés d'empoderament ciutadà que faciliti i faci possible que el conjunt d'entitats socials i la ciutadania en general pugui actuar coordinadament com a subjecte polític en els processos de deliberació i presa de decisions de la ciutat, mitjançant instruments propis que afavoreixin la informació, la deliberació, la comunicació i la construcció d'acords en espais ciutadans, i també la interacció amb els grups polítics, el ple municipal i el govern de la Ciutat", tal com queda reflectit en el nostre document fundacional.

En aquell moment, a Terrassa es vivien, i encara es viuen, els efectes esfereïdors de la crisi econòmica i social que atacava de ple els drets de les persones en tots els àmbits: salut, habitatge, educació... Però, tal com es reflecteix en l'objectiu general, ens proposàvem, sobre tot, influir en la política de la ciutat i donar contingut a la paraula democràcia des de la total independència dels partits polítics i atorgant tot el protagonisme a la ciutadania organitzada.

D'aquella data, han passat quatre anys. Un bon moment per fer balanç. Al nostre haver: dos Parlaments ciutadans; la fiscalització de tot el procés en l'elecció del càrrec de la Sindicatura de Greuges (desembre 2016), amb el resultat de la repetició d'aquest procés per incompetència municipal; la modificació i aprovació per part del Ple municipal del ROM (Reglament Orgànic Municipal) que dóna veu de forma directa a les entitats al Ple, entre d'altres qüestions a ressaltar.

Al I Parlament Ciutadà (gener 2017), impulsat per la Taula de l'Aigua, es presentaren i s'aprovaren mocions i declaracions que aprofundiren en la proposta de revertir la gestió privada del servei de l'aigua a Terrassa a mans públiques. Remunicipalització del servei sota un concepte bàsic i primordial: "S'escriu aigua, i es llegeix democràcia". Per fer efectiva aquesta frase es proposà la creació, en paral·lel a l'empresa pública de l'aigua, d'un òrgan participatiu, autònom de l'administració que vetllés per la transparència, el control social, el dret humà a l'aigua, i la necessària i imprescindible participació ciutadana i del món del coneixement: L'OAT (l`Observatori de l'Aigua de Terrassa). Avui, l'OAT ja és una realitat.

Al II Parlament Ciutadà (abril 2018), a través de l'aprovació de mocions i declaracions sota el títol: "Impulsem la democràcia en el marc dels drets humans. Aplicació efectiva de la Carta Europea de Salvaguarda dels Drets Humans a la Ciutat", es va donar veu i es van visibilitzar els col·lectius de Terrassa que lluiten per la defensa de drets humans i socials com l'habitatge, l'accés als subministraments bàsics, la salut, l'educació, el treball i unes pensions dignes, incidint en la necessària relació que hi ha entre democràcia i drets humans perquè sense drets no existeix cap mena de moral democràtica. Es va debatre sobre democràcia i el model que volíem. Un model de participació amb capacitat de decisió i no merament consultiu; s'incidí en la necessitat de modificar el Reglament d'Ordenació Municipal (ROM) per tal que la participació ciutadana fos realment activa i efectiva, i que es reconegués el Parlament Ciutadà com un instrument de participació ciutadana legitimat per fer arribar propostes al ple municipal.

Totes aquestes mocions i declaracions es van portar al Ple municipal, i van ser aprovades, majoritàriament, pel mateix al llarg de diferents sessions. Per tant, el Parlament Ciutadà es reafirmà com un dels instruments principals de què ens hem dotat per exercir la sobirania ciutadana des del convenciment que des de la ciutadania també es pot fer política i diferenciant-lo dels hemicicles on es reuneix la classe política, en qui hem delegat el nostre vot, però, en aquest cas, sense cap mena de divisió partidista. Tot el contrari, és la creació de comunitat, basada en l'interès pel bé comú, allò que l'uneix i li dóna credibilitat.

"Ens proposàvem, sobre tot, influir en la política de la ciutat i donar contingut a la paraula democràcia des de la total independència dels partits polítics"

"Volem aprofitar aquest aniversari per posar en valor la feina feta, les fites aconseguides a partir del terreny llaurat amb la llavor de la unitat i la lluita transversal

Podríem afirmar que un dels èxits a atribuir al Consell és la seva durada en el temps. Sempre hem defensant que aquest espai volia anar més enllà i no conformar-se en ser una mera coordinadora d'entitats. Per això, volem aprofitar aquest aniversari per posar en valor la feina feta, les fites aconseguides a partir del terreny llaurat amb la llavor de la unitat i la lluita transversal, com va ser la roda de premsa del passat mes de juliol on van participar un bon nombre d'entitats i col·lectius de la ciutat. Tot i tenir en compte les nostres limitacions, creiem que, ara mateix a Terrassa, per la seva idiosincràsia, aquesta aposta per la unitat d'acció només la pot oferir i portar a terme el Consell d'Entitats d'Acció Ciutadana. Tal com hem dit i repetit en moltes ocasions: No n'hi ha prou amb fer manifestacions i actes de protesta, hem d'anar més enllà, i ser propositives.

Sabem que, com totes les organitzacions socials, no estem exempts de debilitats i contradiccions, però el fet de mantenir uns principis que es basen en el respecte a la inclusió i a la diversitat per sobre de la confrontació i de la competitivitat; el fet de donar valor i reconèixer el treball que cadascuna de les entitats està fent, i haver creat un espai acollidor, proper i obert, han estat els ingredients indispensables perquè aquest projecte no acabés sent una flor d'estiu.

El II Parlament Ciutadà celebrat l'abril de 2018 ARXIU

El Consell d'Entitats d'Acció Ciutadana, amb la pràctica d'aquests quatre anys, pot afirmar amb contundència que està treballant per avançar cap al ple exercici de la democràcia de la forma més propera a les ciutadanes i ciutadans. Ens cal una ciutadania organitzada que es reconegui i sigui considerada subjecte polític per al canvi social perquè avui i ara, existeix una enorme distància entre la duresa de l'ofensiva liberal al món, entre la brutalitat dels ajustaments d'aquestes polítiques depredadores d'equitat i la capacitat de fer-los front. Però, com diuen algunes pensadores feministes: "No hi ha dreceres, i el treball ha de ser, per força, col·lectiu a través de xarxes i organitzacions ciutadanes. I perquè mai seran les institucions les que podran canviar el món, si no els moviments socials amb la pràctica del seu dia a dia".

MALARRASSA
El periòdic independent i gratuït de Terrassa

COL·LECTIU EDITOR
Pep Valenzuela, Miquel Gordillo, Jordi F. Fernández

DISSENY I MAQUETACIÓ
Luis Miguel Galache, Pep Valenzuela, Miquel Gordillo

COL·LABORACIONS
Joan Tamayo, Jordi Sellarès, Salvador Pérez, Miquel Mallafré, Emili Díaz, Esther Valero, Eloi Falguera, Víctor Rivas.

La responsabilitat dels escrits dels periodistes i col·laboradors recau en el seus autors. Malarrassa no comparteix per força les opinions reflectides en els textos publicats.

PUBLICITAT
publicitat@malarrassa.cat

EDICIÓ DIGITAL
www.malarrassa.cat

TIRADA
10.000 exemplars

DIPÒSIT LEGAL
DL B 2072-2015

COL·LABORA:
Generalitat de Catalunya Departament de la Presidència

IMPRIMEIX:
dbcoop sccl

DISTRIBUCIÓ
La Terrassenca SCCL

CONTROL DE DIFUSIÓ PGD

ADHERITS A:
amic mitjans d'informació i comunicació
xes Xarxa d'Economia Solidària
Som Coop federada COOP CT
Fcic Fundació Consell de la Informació de Catalunya

SI VOLS SABER
ON ÉS, QUÈ FA I AMB QUI
A CADA INSTANT

#ÉSVIOLÈNCIA

NI AGRESSOR, NI CÒMPLICE.
ATUREM LES VIOLÈNCIES MASCLISTES.

dones.gencat.cat

900 900 120
Contra la violència masclista Atenció 24 h

Pacto de Estado
contra la violencia de género

Generalitat de Catalunya

7,5 Milions de futurs

L'Ajuntament comprarà més habitatge

El Pla Local d'Habitatge que s'ha aprovat recentment intenta pal·liar la problemàtica de l'emergència habitacional que pateixen moltes famílies a la ciutat.

Miquel Gordillo

El Ple corresponent al mes de novembre va aprovar amb el consens de tots els grups municipals l'esperat Pla Local d'Habitatge, el qual es planteja fins al 2025. L'objectiu d'aquest Pla, tal com va explicar la regidora d'Habitatge, Lluisa Melgares, és el d'incrementar el parc d'habitatge públic, a través d'invertir 550.000 en comprar habitatge.

La diagnosi en la qüestió de l'habitatge indica un panorama ombrívol, i així ho reconeix el mateix govern: el parc de la ciutat s'està envellint; n'hi ha, com a mínim, entre 4 i 6 mil pisos buits; els preus van pujant, ja que n'hi ha pocs pisos de lloguer, no es posen en el mercat i això provoca bombolla, amb un augment considerable dels preus. La conseqüència més dramàtica i quotidiana, la «gran quantitat de famílies que està patint perquè perd l'habitatge i no en té accés», en paraules de Melgares.

«Ara tenim un parc d'habitatges superior al d'altres ciutats, però insuficient per culpa d'altres administracions», va afirmar la regidora. Per això, l'equip de govern defensa «potenciar aquesta bossa que tenim de 600 pisos i incrementar-los». Així doncs, l'any 2020 s'incrementa el pressupost d'habitatge en cinc milions. Entre d'altres mesures que contempla el Pla, es pretén sancionar els bancs que retenen pisos buits sense posar-los en circulació, destinar places habitacionals a col·lectius amb necessitats especials, fomentar altres formes d'accés com són la masoveria o la cessió d'ús, fer expropiacions temporals, així com garantir el subministrament a través de «sancionar a companyies que tallen llum i gas», i vetllar per aturar desnonaments, especialment els de procediment exprés.

El Colectivo Sin Vivienda, amb el seu treball a peu de carrer, porta des de fa uns anys constatant aquest drama de famílies que no poden fer front al pagament de l'habitatge. «La mitjana és de quatre desnonaments diaris», va explicar Karim El Otmani, membre del Colectivo, en el torn de la intervenció ciutadana. Des del Colectivo denuncien que la Taula d'Emergència, formada per ajuntaments, Generalitat i entitats bancàries, està aprovant resolució de casos «que han d'esperar més d'un any per accedir a un pis, sense tenir una alternativa». A més, Karim destacà que els desnonaments s'estan fent «amb la col·laboració de la policia antiavalots, que estan donant suport als bancs», i com pateixen especialment les famílies amb nens i gent gran.

> Colectivo Sin Vivienda: «actuin i assumeixin la seva esponsabilitat»

Pel que fa al paper del consistori, lamenten que «sempre ens diuen que no tenim les competències, però a l'espera de respostes, hem d'aturar aquest drama dels desnonaments». Així, aprofitaren la seva intervenció per exigir que l'Ajuntament «compleixi amb la seva funció i defensi els més dèbils davant dels interessos especulatius de la banca», a més de demanar adquirir més habitatge social.

«No hem estat a l'altura d'aquesta problemàtica, per exemple davant dels bancs, a més s'han fet lleis per fer desnonaments exprés», va reconèixer el regidor Noel Duque, tot afegint que darrerament «no els podem aturar ni amb informes de vulnerabilitat». Duque va mostrar la seva solidaritat amb totes les famílies afectades, a banda de mostrar el seu suport a la gent que ocupa pisos perquè no tenen un sostre on poder viure.

Moment del ple municipal celebrat el passat 29 de novembre. MG

Pla per reduir la generació de residus

En el darrer ple municipal s'aprova també el Pla de Prevenció i Gestió de Residus, que recull un seguit de 50 actuacions vinculades a la prevenció, a incrementar la recollida selectiva, i a la gestió i transparència per part de l'administració. Per fer-ho, hi ha el compromís de dotar a l'empresa pública dels recursos adients per realitzar-ho. «Es tracta de contribuir a la lluita contra el canvi climàtic», es preveu reduir un 30% l'any 2030 la generació de residus. El Pla aprovat incorpora una avaluació continuada de la marxa del mateix durant els pròxims anys. La despesa prevista és de 21,6 milions d'euros fins al 2030.

Malgrat el consens entre els grups, l'oposició de Junts Per Terrassa i també C's, recordà que aquest pla fou concebut l'any 2017 i havia de ser aprovat el 2018, i van denunciar no va ser així per càlculs electoralistes, en referència al llavors govern del PSC. Per la seva banda, Marc Armengol, es mostrà favorable a l'evolució que suposarà aquest Pla: «hem de passar d'un sistema voluntarista, amb contenidors de càrrega lateral al carrer, a un obligatori amb més inspecció i més sancions».

Vinculat a l'aprovació del Pla de residus, i novament entre retrets sobre qui va impedir que s'aprovés abans, va tirar endavant un contracte-programa amb Eco-Equip. El contracte suposa un pressupost cap a l'empresa municipal de 28 milions d'euros per a l'any 2020, una pujada de més del 5%, segons la regidora Lluisa Melgares, que servirà, entre d'altres, per l'adquisició de quatre camions, 750 contenidors, i per contractar més personal en qualitat de plantilla fixa. D'aquesta forma, es vol evitar tornar als plans d'ocupació temporals. Una altra acció prevista és la d'una prova pilot de recollida porta a porta, així com dur a terme més campanyes de conscienciació, i a recórrer a mesures de sanció, aplicant «intensament les ordenances», segons Melgares. Aquesta insistí en què l'objectiu «és una ciutat més neta i més verda».

Malgrat l'esforç, Armengol retreia que si una de les prioritats del govern és la neteja, «la despesa prevista per als propers tres anys és molt inferior al que es recomana». Aquí Melgares recordà la regla de la despesa imposada per l'Estat, que impedeix gastar per sobre d'un límit, i contra la qual l'equip de govern afirma que ha alçat bandera.

Malestar pel greuge comparatiu amb les noves les tarifes del transport metropolità

Anar a Barcelona en tren de forma esporàdica serà més car

MG

Terrassa encara a la zona tarifària 3, i a més, amb una nova pujada del bitllet senzill i de l'ús esporàdic. Aquesta és la situació que es planteja a partir de l'any vinent per qui vulgui agafar el transport públic per anar a Barcelona. A no ser que es faci servir el tren cada dia amb la nova targeta T-usual, que sí comportarà una rebaixa d'un 25%. En canvi, l'anomenada T-casual, que substitueix la T-10, perjudicarà a qui no arribi a realitzar 40 viatges al mes, o sigui, qui hagi d'anar a Barcelona esporàdicament. El preu de la T-casual des de Terrassa serà de 30,50€, 3 euros més que l'antiga T-10.

Com que Terrassa porta temps denunciant el greuge comparatiu que suposa que la ciutat s'ubiqui a la zona tarifària 3, l'equip de govern ha reaccionat ràpidament a l'anunci fet per l'Autoritat del Transport Metropolità (ATM). Els grups municipals de TxT i ERC-MES portaran al pròxim plenari la demanda de què es revisi la política de tarifes pel transport metropolità per a l'any vinent que inclogui una solució per la zonificació a Terrassa. Per això, el govern municipal demana a ATM que s'anul·li l'ús unipersonal i que revisi el cost dels títols de transport.

> «Tornen a oblidar-se de revisar la zonificació per acabar amb el greuge comparatiu de mantenir Terrassa a la zona 3», afirma el govern

La T-casual, que substitueix la T-10, costarà 3 euros més i no es podrà compartir per agafar el tren .

Així ho afirma també la Confederació d'Associacions Veïnals de Catalunya: «el canvi tarifari no ha tingut en compte la diversitat de models de treball emergents». Malgrat que es valora positivament el fet de reduir el preu dels títols d'ús habitual, es rebutja que s'hagi convertit la T-10 en un títol unipersonal, sense poder fer-se servir per més d'una persona. Ja no es podrà compartir la targeta en viatges en grup o família ocasionals, la qual cosa pot promoure l'ús del transport públic en comptes del vehicle privat, segons s'afirma.

No pots viure sense connexió al teu mòbil.
Però si fas servir el mòbil al cotxe,
aquesta pot ser la teva propera connexió.

QUAN CONDUEIXIS, APARCA EL MÒBIL.

servei català de Trànsit
Generalitat de Catalunya
7,5 Milions de futurs

> Jornades d'economia feminista

Sandra Ezquerra: "feminisime i ecologisme o barbàrie"

Miquel Gordillo

La investigadora Sandra Ezquerra va ser convidada el 29 de novembre a la trobada d'inauguració de les jornades d'economia feminista, impulsades per diversos col·lectius feministes de la ciutat, on va intervenir en un Ateneu Candela ple a vessar.

Segons Ezquerra, directora de la Càtedra UNESCO Dones, Desenvolupament i Cultures de la Universitat de Vic, i professora a la mateixa, el relat que s'ensenya a les facultats es basa en els «pares de la ciència econòmica, tots ells homes i blancs». Aquests gurús estan encapçalats per Adam Smith, i la seva premissa de què «s'ha de deixar que el mercat reguli l'economia»; de Karl Marx -tot i que molt menys d'aquest-, que se centra «en el treball remunerat, però la resta no és rellevant per a la societat»; i John Maynard Keynes, el qual assegurava que «no podem deixar que el mercat es reguli sol».

«Estem acostumades a titulars que parlen sobre prima de risc, euríbor, rescats bancaris, banc dolent, o taxes d'ocupació, que han estat el paradigma dels darrers anys». L'autora considera que «el capitalisme descansa sobre el treball de les dones: els obrers a les fàbriques, mentre que elles havien de fer les cures a les llars».

Ezquerra posà de manifest que la dedicació laboral de les dones ha estat tradicionalment concentrada en jornades parcials: «això implica que cotitzem menys, i com que estem en un sistema contributiu, per assolir els mateixos drets, hem d'arribar al llindar de les jubilacions, el model encara és molt androcèntric». Com a dada, la investigadora assenyalà que la pensió mitjana dels homes és de 1.300 €, mentre que la mitjana per a les dones és de 890 €.

La investigadora social va insistir en el fet que les dones dediquen el doble de temps que els homes a la feina reproductiva i de cures. Per això, l'economia feminista «li dóna la volta a la piràmide, per posar la reproducció de la vida per sobre de la producció i les finances»; a més que aquella també reivindica les «xarxes informals de familiars i amistats, que són invisibles», afegí.

Acte inaugural de les jornades d'economia feminista a l'Ateneu Candela.

I no va deixar de recordar que els indicadors mostren una feminització de la pobresa, a més que «el mercat laboral i les mateixes polítiques públiques aguditzen i promouen aquesta pobresa» encara més dura amb les dones.

Com a remat, la convidada va reconèixer que «prendre el poder no garanteix la transformació social». En el seu lloc, Ezquerra defensa l'economia social i solidària, «malgrat les dificultats per competir amb l'economia tradicional, per arrelar i construir alternatives en el territori». «A més que aquí sí que es debat sobre economia feminista», va concloure, tot destacant que un dels seus lemes, se centra a posar tot el valor «en el feminisme i l'ecologisme; si no, la barbàrie».

Una economia per garantir la vida

Diverses entitats i col·lectius feministes van organitzar el darrer cap de setmana del mes de novembre, dins el marc de la Terrassa Cooperativa, unes jornades centrades en l'economia feminista. Es tractava d'abordar aspectes com l'economia productiva, la reproductiva, i les polítiques econòmiques que s'apliquen des del consistori. Així es va fer durant la ruta pel lideratge femení realitzada dissabte durant tot el dia, amb una gran assistència de persones interessades en debatre i aprofundir en una nova forma d'enfocar l'economia, més centrada en la cura de les persones.

Aquestes jornades, que van sorgir a iniciativa de la XES Terrassa, resultaren en una crida a moviments socials de la ciutat que treballen amb el concepte de gènere i així aprofundir en l'economia feminista, segons explicà la Rosa Guinot, presidenta de la XES local i cooperativista d'AlterNativa3. Durant la presentació es va voler recordar que les jornades «han estat fruit d'un treball col·lectiu de totes les entitats implicades». Les entitats impulsores van ser: Mes Cooperativa, Llibreria Synusia, l'Eina Cooperativa, La Guerrilla dels Cossos, Dones d'Aigua, Casal de la Dona i AlterNativa3.

dotzena edició
Ficcions
L'aventura de crear històries
Fem de l'escriptura un joc....
Si ets alumne de **3r o 4t d'ESO, batx. o cicles** participa i guanya!
Inscriu-t'hi fins al 3 de febrer de 2020 a
www.ficcions.cat
Play Stations iPhones Smartphones iPads Auriculars sense fil
Organitza: amic mitjans d'informació i comunicació
Amb el suport de: Generalitat de Catalunya Departament de Cultura

L'Economia Social i Solidària inunda un any més la plaça Vella dels valors del cooperativisme

El passat dissabte 23 de novembre, en la que va ser la quarta edició, va tenir lloc la Fira d'Economia Social i Solidària de Terrassa. Fins a 53 entitats i empreses cooperatives que actuen a la ciutat van mostrar al nombrós públic assistent les seves activitats, i van han difondres el nivell actual del cooperativisme egarenc. Aquesta 4a Fira va ser un dels punts clau de la darrera edició de la Terrassa Cooperativa, que es va dur a terme durant tot el mes de novembre.

La Fira va comptar, a més de la presència de totes les entitats, amb diversos tallers, actuacions musicals per part de les cooperatives d'alumnes de les escoles El Cim, Tecnos i Cultura Pràctica, i una exhibició gimnàstica del Gimnàstic Terrassa.

Pel que fa al vessant més institucional, durant la visita realitzada a totes les parades instal·lades, el tinent d'alcalde Isaac Albert i la tinenta d'alcalde de Serveis Generals i Govern Obert, Núria Marin, van estat acompanyats pel conseller de Desenvolupament Econòmic del Consell Comarcal del Vallès Occidental i alcalde de Barberà del Vallès, Xavier Garcés.

La Paparola vol transitar cap a una Terrassa més sostenible i ecològicament justa

Davant de l'emergència climàtica, els impulsors d'aquest nou col·lectiu volen posar el focus en els conflictes mediambientals de la ciutat i proposen buscar solucions municipalistes i d'ajuda mútua.

Miquel Gordillo

«Davant dels reptes globals com són el canvi climàtic o la pèrdua de biodiversitat, nosaltres el què creiem és que la solució és repensar de dalt a baix el funcionament del sistema». Així es presenta el nou col·lectiu La Paparola. El grup de joves que ha format aquest grup afirma que la transformació necessària «no només passa per la sostenibilitat ecològica, sinó per un sistema que sigui realment just i en el qual el benestar comunitari i la reproducció de la vida estiguin al centre del debat». El seu primer objectiu se centra en l'àmbit local, per això plantegen com «transitar cap a una Terrassa més sostenible i ecològicament justa».

A la presentació pública del col·lectiu, celebrada el passat diumenge 1 de desembre, van assistir més de cinquanta persones, moltes d'elles involucrades en diferents moviments vinculats a la cura del medi ambient. L'acte es va dur a terme al Vapor Ros, el qual «volem protegir i ajudar a convertir en un espai social i cultural pensat per a les persones», explicaren els seus membres.

El col·lectiu recorda les «alarmes reals des de fa dècades» pel que fa a l'emergència climàtica, a la vegada que clama per «posar la vida en el centre», fent-se ressò també d'una de les premisses del moviment feminista. Així doncs, el nou col·lectiu es presenta com una eina per repensar la ciutat davant del repte civilitzatori actual: «Ha arribat l'hora de fer un pas endavant amb un espai ecologista crític, que es pregunti per l'arrel dels conflictes, que interpel·li també les institucions locals».

Des de La Paparola pensen que «la lògica de funcionament del capitalisme actual és incompatible amb la sostenibilitat de la vida». Sobretot, deixen clar que la seva vocació és la de teixir sinergies amb altres col·lectius locals que estan treballant per alternatives, ja sigui en l'àmbit de la mobilitat, l'alimentació, o la gestió dels béns comuns.

Donada la proposta d'actuar en el marc municipal, les persones assistents a la presentació van realitzar una mapejada per identificar conflictes ambientals presents a la ciutat, que recollien aspectes relacionats amb aigua, mobilitat, gestió dels residus, usos del sol, biodiversitat, o els conflictes relacionats amb el treball i el comerç. D'aquesta forma, s'assenyalaren alguns temes d'interès, com ara el quart cinturó, l'impuls de l'Anella Verda, l'excés de polígons industrials al voltant de la ciutat, i com no, la municipalització del servei de l'aigua i les possibilitats socials i ambientals que dóna aquest fet.

L'acte de presentació d'aquest nou col·lectiu va estar amenitzat pel concert de la Bruna i la Mar. La Paparola afirma que continuarà treballant des de cadascun dels espais a la ciutat per construir una alternativa ecosocial. A la vegada, va assumir el compromís de fer noves passes en un futur pròxim per aconseguir els objectius que s'ha fixat el col·lectiu.

La Paparola es presenta com un grup de terrassenques que "veu necessari construir un espai ecologista i social a la ciutat, amb vocació clarament municipalista".

Moment de la presentació de La Paparola, al Vapor Ros. MG

Ciutats en transició

«És tan urgent el canvi que no podem quedar-nos parats», així s'expressà Uri Guinart, membre de Granollers en Transició, durant la presentació de La Paparola. L'activista feia referència a la situació d'emergència climàtica en què es troba el planeta no ara, des de ja fa temps, i que fa perillar greument la vida. «El col·lapse està molt a prop, per això cal posar la vida en el centre i posar l'accent en el decreixement, ja que no podem viure amb recursos infinits en un planeta finit».

D'aquí la proposta sorgida ja fa 6 anys, de Granollers en Transició, inspirat un moviment amb origen a Anglaterra, basat en la permacultura, segons el qual «somiem com ha de ser la nostra ciutat, per exemple, en els pròxims quinze anys, plantejant-nos petits objectius que siguin possibles d'assolir». De fet, els joves membres de La Paparola reconeixen que s'emmirallen en l'estratègia i la proposta transicionadora d'aquest moviment. «És una actitud «proactiva, que va més enllà de queixar-nos i anar contra els governs».

Guinart va insistir en la idea que «hem de buscar petites victòries i celebrar-les, ja que això ens dóna motivació per seguir». Entre altres receptes que els han funcionat, Guinart va proposar treballar amb artistes de la ciutat per transmetre a través de l'art aquests valors, engegar monedes complementàries amb comerços que generi una economia local alternativa, malgrat reconèixer que molts petits i mitjans comerciants es deixen arrossegar més pel *Black Friday*.

Una altre línia de treball és una anàlisi de les ordenances fiscals del municipi, «per fer la nostra pròpia proposta». També se senten identificats amb els valors propis de l'economia social i solidària. L'activista també proposa emparar-nos en la proximitat i el concepte de «resiliència comunitària», segons el qual «se'ns fa necessari estar a prop dels nostres veïns i veïnes per ajudar-nos mutuament i buscar solucions porta a porta».

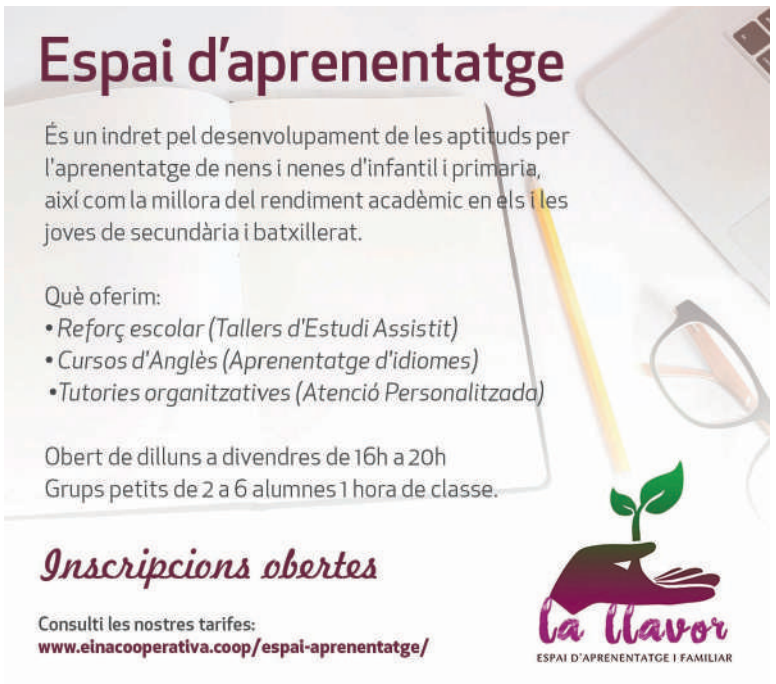

Terrassa
Nadal
per a tothom!
Bon Nadal
Feliz Año Nuevo
Merry Christmas
Bonne Année
Ajuntament de
Terrassa
La revolució verda
TERRASSA

→ TEATRE

Duel d'actors a l'escenari

Francesc Falguera i Eduard Garcia, sota la direcció d'Òscar Garcia, protagonitzen *Escac i mat*, la nova estrena de Qollunaka.

■ Eduard Garcia i Francesc Falguera en un dels darrers assajos abans de l'estrena.

ELOI FALGUERA

Eloi Falguera
Director i autor

El dissabte 14 de desembre, Qollunaka estrena *Escac i mat*. Es tracta de l'adaptació teatral de tot un clàssic: la pel·lícula *La huella* (1972) del director J.L. Mankiewicz. Un vertader duel a l'escenari per a dos actors (Francesc Falguera i Eduard Garcia), però on hi surten... tres personatges.

Per què un escriptor anglès de novel·les negres ha convidat a casa seva un perruquer d'ascendència italiana? Només per fer unes copes? La resposta o respostes les trobareu en aquest muntatge amb un text brillant. Un text que va meravellar l'Eduard Garcia i l'Òscar Garcia des de ben petits i que no han parat fins a dur-lo a escena.

Escac i mat s'estrena a la Qollusala del Casal de Sant Pere (C/ Major de Sant Pere, 63) el 14 de desembre i es podrà veure quatre vegades més (15, 20, 21 i 22 de desembre). Es recomana reservar entrades (610395880). Un plat fort per donar la benvinguda a les festes de Nadal.

Per saber una mica més sobre l'obra, hem conversat amb el director, Òscar Garcia, i un dels actors protagonistes, Eduard Garcia.

• Quin és l'argument d'Escac i mat?

Eduard Garcia: Tot comença quan en Richard, un escriptor d'èxit de novel·les negres, ric, cultivat i que es creu amb una superioritat social, convida a casa seva en Sandro, un perruquer força trepa que veu l'oportunitat de fer diner fàcil. El que comença sent una visita plàcida... poc a poc es va complicant.

Òscar Garcia: Jo diria que l'obra va de dues persones que fan una partida d'escacs... o no és una partida d'escacs i, en realitat, un li proposa a l'altre un robatori? O potser, en veritat, el que li proposa és un assassinat? No, no és un assassinat, el que li suggereix és un triangle amorós... Al final, potser ens n'adonem que tot plegat és una estratègia d'en Richard per tenir un argument per al seu nou llibre. O no, potser al capdavall tot és una festa de disfresses? Només us puc dir que, a mesura que avança l'obra, cada cop et quedes més enganxat.

• Així doncs, és una comèdia, un thriller o un drama?

E.G.: És una mica de tot. Hi ha moments de comèdia, però també n'hi ha de molta intensitat dramàtica. I també té un punt de novel·la negra que m'agrada molt. Cadascú hi veurà una cosa diferent.

O.G.: Per mi és sobretot una comèdia sarcàstica. Sí que està disfressada de thriller o de novel·la policíaca, però fonamentalment és un joc divertit, irònic i sarcàstic.

• Quin diríeu que és el punt fort del muntatge?

O.G.: Evidentment són els dos actors. Al món del teatre hi ha moltes obres corals, de molts personatges, que pots anar fent. Però n'hi ha d'altres que si no tens bons actors no te les pots ni plantejar. De fet, fa anys que volíem fer aquest text, però fins que no hem trobat els actors convenients, no ens hi hem posat. A més, han de ser actors que estiguin a la mateixa alçada perquè tots dos tenen el mateix protagonisme. Per mi, aquest és l'aspecte més interessant del muntatge. D'altra banda, el text és molt bo. Al seu dia se'n va fer una gran pel·lícula i ara nosaltres també intentarem aconseguir un bon muntatge. Si, a més, tenim un bon públic, el resultat pot ser extraordinari.

E.G.: Jo hi afegiria una direcció fantàstica de l'Oscar Garcia i una escenografia d'en Joan Martínez molt aconseguida.

• Es tracta, doncs, d'un veritable duel a l'escenari?

O.G.: Més aviat, aquests dos personatges són la contraposició de dues formes de viure i d'entendre la vida. Dos homes de classes socials i de cultures diferents. Són la cara i la creu... però al capdavall d'una mateixa moneda perquè s'acaba veient que els seus extrems es toquen. En definitiva, es tracta d'una partida d'escacs entre un home intel·ligent i un d'espavilat. Qui guanyarà?

E.G.: També afegiria que són dues persones que s'equivoquen molt en les seves misèries personals. *Escac i mat*, en el fons, és la història de dos perdedors.

• Rere l'humor i el sarcasme, l'obra també toca temes profunds?

O.G.: He decantat l'obra cap a la comèdia, cap a un duel entre la intel·ligència i l'agudesa. Més aviat, diria que tot plegat és un joc on el públic s'ha de preguntar qui guanyarà. Però, evidentment, també se'l farà reflexionar. A Qollunaka sempre busquem que el públic no es quedi indiferent: ja sigui perquè ha rigut molt o perquè l'hem fet pensar. No voldria que quan passin pel bar del Casal ja hagin oblidat l'obra. M'agradaria que l'endemà al matí encara hi pensessin. Mira si el text fa pensar que l'Eduard i jo la vam veure quan teníem vuit anys i encara hi anem donant voltes.

E.G.: Certament, l'obra pot generar reflexió i debat. De fet, ens planteja un dilema moral. No es tracta de quedar-se només amb l'anècdota.

• Tot i el to de comèdia, ens trobem davant de personatges realistes?

O.G.: Que juguem amb el sarcasme i la ironia no vol dir que fem personatges grotescos. Els personatges són totalment recognoscibles, seriosos. Tenen les seves pinzellades d'excentricitat, però són totalment realistes.

■ Moment de l'obra *Les Arrels*

ISABEL DÍAZ

Les arrels d'Arnold Wesker, interpretada pel Grup de Teatre d'Amics de les Arts, un cant a l'inconformisme

Anna Carol

El grup de teatre Amics de les Arts ens posa en escena, des del 22 de novembre fins al 22 de desembre, al seu local, al carrer del Teatre, l'obra *Les arrels* (1959), del dramaturg anglès Arnold Wesker (Stepney 1932-Brighton 2016). L'adaptació està dirigida per Maria Miralda. Aquesta peça teatral, traduïda al català per Enric Dachs, es va estrenar per primera vegada a Catalunya l'any 1963, al teatre Guimerà, pel TEC (Teatre Experimental Català). Però el missatge que ens transmet és ben actual, tot i haver passat seixanta anys des que es va escriure.

La jove Beatie Bryant (Anna Massallé) arriba al seu poble natal, Norfolk, després de viure una temporada a Londres, on coneix el Ronnie, un jove del qual s'enamora i que vol presentar a la família. Un noi de ment oberta, un intel·lectual amb idees noves, que la sacseja per dins i li fa veure el món de manera diferent de la que els seus parents el veuen. Uns parents conformistes que van fent la viu-viu i que no es plantegen res més enllà del dia a dia.

La protagonista, que es rebel·la davant d'aquest immobilisme, intenta remoure consciències conversant amb els seus i transmetent les noves idees que ha après del seu promès. L'activitat frenètica a l'escenari, símbol d'aquest desvetllament interior, desconcerta a tothom, fins i tot el públic, que té a tocar.

L'escenari, al centre de la sala i que s'estén cap a l'auditori, situat a banda i banda d'aquest, fa que els espectadors gairebé formem part de la família Bryant, fins i tot sentim l´olor de vianda cuita i notem la fredor de l'hivern.

Així doncs, no ens deixa indiferents ni l'actitud del pare, Mr Bryant (Ernest Castañé) més amoïnat pels porcs que té a la granja que per la seva muller, ni Mrs Bryant (Anna Clariana), resignada a viure reclosa a la cuina i esperant que passi algun vehicle per treure el nas per la finestra i somiar uns segons. Tampoc la dels germans, la Jenny (Marta Espachs) i el Frank (Eloi Falguera) i la dels cunyats, en Jimmy (Marc Novellon) o la Pearl (Angela Villarrubias) que, resignats, assisteixen, sense massa esma, a l'àpat que prepara la mare per conèixer el pretendent. Malgrat tot, tots l'esperen encuriosits.

La interpretació que cada actor i cada actriu fa del seu personatge és impecable i ben travat, però vull destacar la credibilitat i la força interpretativa de les dues protagonistes: l'Anna Massallé en el paper de filla i l'Anna Clariana en el paper de mare.

També cal remarcar l'ambientació de l'obra; tant pel que fa al decorat, totalment adient a l'època, sense mancar-hi ni un detall, així com el vestuari, que ens acaba de situar cronològicament i on contrasten els colors foscos de les ànimes apagades amb els colors llampants de la protagonista. Teatre amb l'objectiu de "desvetllar la massa", com diu el mateix autor, objectiu que marca totes les seves obres i que, com he dit abans, és vigent en els nostres temps.

El monòleg final de la Beatie acaba amb una frase que resumeix el sentit de l'obra: "Estic començant a pensar!" crida la protagonista, satisfeta, mentre s'apaguen els llums. Comença a ser lliure!, exclamo jo.

Una obra impecable, ben dirigida i amb una coordinació excellent de tots els elements teatrals. No us la perdeu!

Nascut el setembre, el Grup Minerva, de creació artística, anuncia activitats als barris

Pep Valenzuela

Inspirador de la creació, l'alè de Minerva anima les persones del grup d'artistes terrassenques que ha adoptat el nom de la deessa grega, entre les quals la Marie Lautrec, la Glòria Marcos i en Lluís Paloma. La iniciativa forma part també d'un procés de desenvolupament espiritual i mental que, com a grup, encetaren el passat mes de novembre, tot i que ja es coneixien des de temps abans.

Pintura, dibuix, fotografia, música i escriptura són les formes d'expressió que, de moment, van realitzant les artistes d'aquesta nova proposta. Un grup que es planteja fer «formació i investigació», declara la Marie, professora d'art i dibuix, en una entrevista amb *Malarrassa*.

L'altre eix d'interès del grup és territorial. Volen intervenir sobretot en els barris de Terrassa, on «hi ha molta gent jove i, en general, formada», i es plantegen fer concursos d'art en diferents indrets. Ara mateix, es troben al centre cívic President Macià, al barri de Sant Pere Nord, on han establert col·laboració amb l'associació veïnal, i han obtingut també el suport de la biblioteca del Districte 6; són 8 persones fixes i altres que han confirmat tot l'interès i que s'aniran incorporant.

Els impulsa, sobretot, l'esperit i desig de creació, «no volem fer còpies, tenim idees originals», explica en Lluís Paloma, conegut i reconegut artista local. «Escric cada dia, això m'ajuda a estructurar la ment», diu en fer una breu presentació personal, «però al que em dedico més és la música, és el meu, i estic creant ara en un terreny com és la física sonora, en un estudi de gravació». Té també preparats dos llibres de fotografia sobre la Terrassa nocturna.

La Marie afegeix que aquesta creació artística no és només un *divertimento* o activitat a part, «tot plegat s'aplica a la vida quotidiana, la creativitat es dóna també en el dia a dia», afirma des de la seva experiència en l'artteràpia i tallers de desenvolupament mental.

El Lluís i la Marie, que es coneixen des del 2009, van començar a pensar el grup a les classes de dibuix. «Tota la gent té molt de potencial, et quedaries sorprès del nivell i originalitat del que es fa; hi ha un brou, un cultiu de cultura molt important».

Han col·laborat en exposicions i cursets, el projecte Malkrònik entre altres. Volen continuar fent-les, però en la perspectiva de treball als barris, vivint-ho tot plegat amb una perspectiva social. Els preocupa ara posar a l'abast de les persones materials per treballar, «perquè no pot ser car, la gent no hi arriba; a l'última exposició la gent no podia participar perquè és car», comenta la Marie.

L'altre gran problema és l'espai per treballar i produir, n'hi ha pocs. Expliquen que tenen problemes per guardar les obres. Ara mateix, pensen en una *performance* on podrien cremar un quadre de 2x2 metres que va realitzar en el darrer curs d'artteràpia, perquè l'obra ha recorregut alguns llocs i ara està abandonada en un soterrani sense condicions, tot mullat: «potser l'haurem de cremar, si no trobem espai per guardar-ho, faríem una acció reivindicativa», explica en Lluís, «el foc com a regeneració».

Afirmen, així mateix, que a la ciutat hi ha una «vida cultural impressionant que cal fer conèixer molt més, que se'ns escolti fora». Mentrestant, ara preparen dos concursos, d'art i poesia, a Sant Pere Nord pel 2020, però obert a tota la ciutat, expliquen, «perquè la gent té moltes coses a dir».

Amb un pressupost mínim, han tingut suport i col·laboració de l'Ajuntament. Troben, però, que cal fer molta més força en la difusió del conjunt de les activitats. Entre les que pensen continuar fent, hi ha també la projecció de pel·lícules, un cine-club d'art, en col·laboració amb el Cinema Catalunya, que consideren un bon espai que, al mateix temps, necessita més activitat i dinamització.

Certament, idees no en falten. Caldrà seguir el recorregut d'aquest grup, que anuncia molta més activitat i creació.

■ Fotografia de Lluís Paloma, d'un dels llibres per publicar, Terrassa nocturna. LLUÍS PALOMA

■ Marie Lautrec i Lluís Paloma, impulsores del Grup Minerva.

→ RECEPTA DE CUINA

Esthernalizando
feminismo y cocina verde

Esther Valero

Recepta: Mandonguilles veganes d'espinacs

Ingredients (per a 6 persones):

- 2 grans d'all
- 60 g. d'anacards
- 180 g. pa ratllat
- 1 ceba
- 75 g. llet de civada
- 300 g. d'espinacs frescos
- ¼ tassa de llavors de sèsam

Si vols veure més articles gastrofeministes, visita: www.esthernalizando.net

Preparació:

En un robot de cuina, moldre els anacards fins que quedi farina. Reservar. Picar finament els alls i la ceba i saltejar dos minuts amb una mica d'oli d'oliva verge extra. Salpebrar. Afegir els espinacs i, quan hagin reduït el volum i evaporat l'aigua, afegir la llet de civada. Corregir de sal i pebre i deixar coure a foc mitjà durant 5 minuts. Amb el foc apagat, afegir els anacards en pols i el pa ratllat. Deixar reposar la pasta una mitja hora a la nevera. Formar boletes i cobrir-les amb llavors de sèsam. Fornejar-les 10-15 minuts a 180 °C fins que quedin daurades. Es poden menjar soles com a aperitiu o acompanyar-les amb patates i salsa de tomàquet casolana.

LLIBRES

El pes de la neu

Jordi Sellarès

La literatura canadenca-quebequesa va entrar per la porta gran a casa nostra, de la mà de Periscopi, gràcies a la inoblidable i dolorosa *Ànima* de Wadji Mouawad. Que la mateixa editorial ens porti una nova veu literària quebequesa és motiu suficient per posar-nos alerta. I que la novel·la en qüestió tracti sobre la lluita de l'home contra la força dels elements (una de les temàtiques predilectes d'un servidor) ajuda a incrementar el *hype* sobre l'obra del fins ara desconegut Christian Guay-Poliquin (1982), que ja ha estat titllat com una de les noves veus més prometedores de les lletres quebequeses i, per extensió, de les lletres franceses.

Ens trobem en una cabana dins d'una regió boscosa del Canadà, cada cop més aïllada del poblet més proper, al seu torn cada cop més aïllat de les grans ciutats de la costa. En la pell d'un jove convalescent anem coneixent, poc a poc, el nostre voltant i les circumstàncies que ens han dut a la cabana. Un accident, salvar la vida de miracle i confiar la lenta recuperació en un desconegut, en Matthias, un vell que ha quedat aïllat a la mateixa regió boscosa i que l'únic que desitja és tornar a la gran ciutat amb la seva dona. *El pes de la neu* s'emmarca en un entorn postapocalíptic on una gran apagada que dura setmanes (o mesos) deixa l'ésser humà a la mercè dels elements, d'una natura inclement. I aquesta inclemència s'enumera igual que els capítols: no pel pas del temps, sinó pels centímetres de neu que s'acumulen als voltants de la cabana, com una amenaça latent.

En aquestes pàgines trobem aïllament i solitud, l'estar desemparat davant la immensitat de la natura hostil. En aquest context els dos protagonistes aniran basculant entre la desconfiança i la confiança amb els que tenim al costat, entre el menyspreu i la necessitat que tenim dels altres per tirar endavant i sobreviure; entre l'individualisme egoista i la solidaritat fraternal. Perquè al capdavall ens hem de preguntar: a què estem disposats a renunciar per ajudar als altres? *El pes de la neu* està plena de renuncies, algunes vegades per altruisme, d'altres per necessitat. Altres vegades, perquè no hi ha més remei.

Guay-Poliquin empra també una curiosa, i arriscada, paràbola amb la història de Dèdal i Ícar al laberint de Creta, sobre la esperança i la desesperança, sobre l'error de creure'ns lliures del nostre patiment abans d'hora. Perquè la naturalesa sempre és traïdora i esfereïdora. Però precisament aquesta història va d'això, de resistència i resiliència de l'ésser humà en un entorn hostil i letal. És precisament en aquest punt on, d'alguna manera, es pot relacionar *El pes de la neu* amb les grans novel·les de caça nord-americanes (parlem de *Goat Mountain*, *El llop de mar*, *Butcher's Crossing*, *Meridià de sang* o la mateixa *Moby Dick*) temàtica sobre la qual l'autor n'està fent una tesi i que, com dèiem, fa xalar a un servidor. També podem pensar en *La carretera*, de Cormac McCarthy, l'autor de *Meridià de sang*. Totes aquestes novel·les, amb les seves grans diferències, ens acaben fent la mateixa pregunta primordial: pot la voluntat humana imposar-se a les condicions climàtiques més adverses?

Bona pregunta per fer-se aquests dies de fred, a prop de l'estufa i tapats amb una manta!

FITXA BIBLIOGRÀFICA

El pes de la neu

Christian Guay-Poliquin
Traduccio d'Anna Casassas

Edicions del Periscopi, Barcelona, 2019
256 pàgines

MOTS ENCREUATS

Pau Vidal

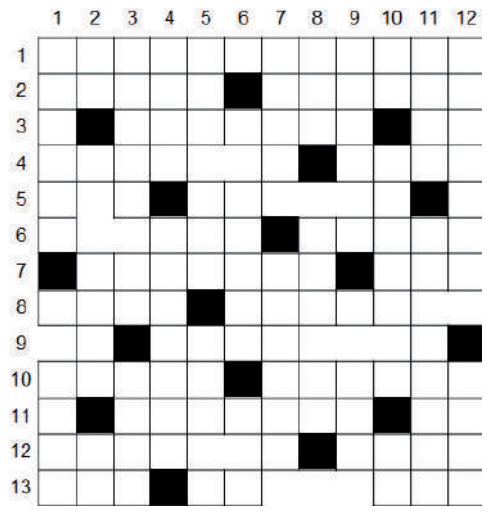

HORITZONTALS: 1. Sofisticar les fotografies a base de ferles cada cop més amb els dits / 2. M'encanta, el nen Jesús. Patien com bojos, era incapaç de fer res ben fet / 3. P amb crossa. Del coit interminable que et pot fer tan i tan ric. El mig de la meitat / 4. Hi apunto diàriament com em va la dieta. Pinto amb una barreja de cola / 5. Enemics de la Nova Llei. Cicle vital del pèndol. La fi del fil / 6. Arracona, estranyament alegre. Satisfaci els comensals / 7. Fa al·lusió a la febre, que és com dir al foc. Duna no formada del tot / 8. Punt crític de la malaltia, quan la Meca es trastorna. Pluja interior / 9. Als marges de la llei. El parenostre li farà perdonar-nos / 10. Agita agita, que és un instrument. Com que creix en alta muntanya està força acollonit / 11. A mig fer. Vidre que va de conya per veure les dues foques. Q tal com sona / 12. Tasti per endavant, per exemple el Lib. Ocell destre a decapitar libis, precisament / 13. La germana del censor. Prou atrevit per sembrar el caos a Saratoga.

VERTICALS: 1. Llançador de fletxes al museu. Guix obtingut a l'algepsar / 2. Una vida sense limitacions. L'única habilitat que té la de la 2H, i la major part és inèrcia. Romania sense cap mirament / 3. Plovisqueig de gotes que acaben fent llim. Vivia aquí i ara és a Sibèria / 4. Emprenyat com de costum. Del mecanisme que permet la comunió dels cossos / 5. Com més gros el camió, més gran. Fibra per fer cordills amb gust de ratafia / 6. La quinta a forca. Selecció no competitiva. Orquestra de la Bona Gent / 7. Cantant ple de sentiment. Jo, d'això, només sé que és una operació química / 8. Iniciació a la iniciació. Estratègia de descompassar l'esmentat cicle vital. La Pantoja deia que ho era / 9. Si aquest cruci tingués versió digital ara el tindries als dits. Regió grega molt estudiada pels etòlegs / 10. Inicials que d'ençà que no són governamentals xerren més. Se'n torna cap a casa, allà al nord. Poca broma / 11. El pis de dalt. Entre la infància i l'adolescència, quan cal més que perícia / 12. Al laboratori es troben com a casa. Cop de palmell, aviam si tus.

PROBLEMA D'ESCACS

Victor Rivas

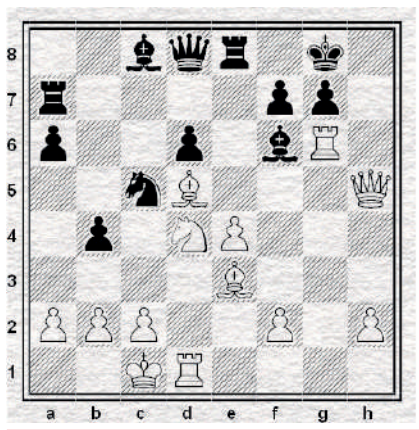

Juguen blanques i guanyen.

D'una partida entre Isler i Maeder (Basilea 1968), és aquesta posició en la qual el blanc aprofitant les línies obertes contra el reï negre va rematar brillantment.Com ho va fer?

Nivell: mig

Solució:1.Th6!,gxh6 2.Tg1+,Ag7 3.Txg7+!,Rxg7 4.Axh6+,Rh7 5.Ag5+,Rg7 6.Dh6+,Rg8 7.Axd8 guanyant.

Victor Rivas
Tècnic de Nivell 1, Mestre Català d'escacs.

Classes particulars i grupals, més de 20 anys d'experiència.

Contacte: 679 654 719
victor2315@telefonica.net

VINYETES

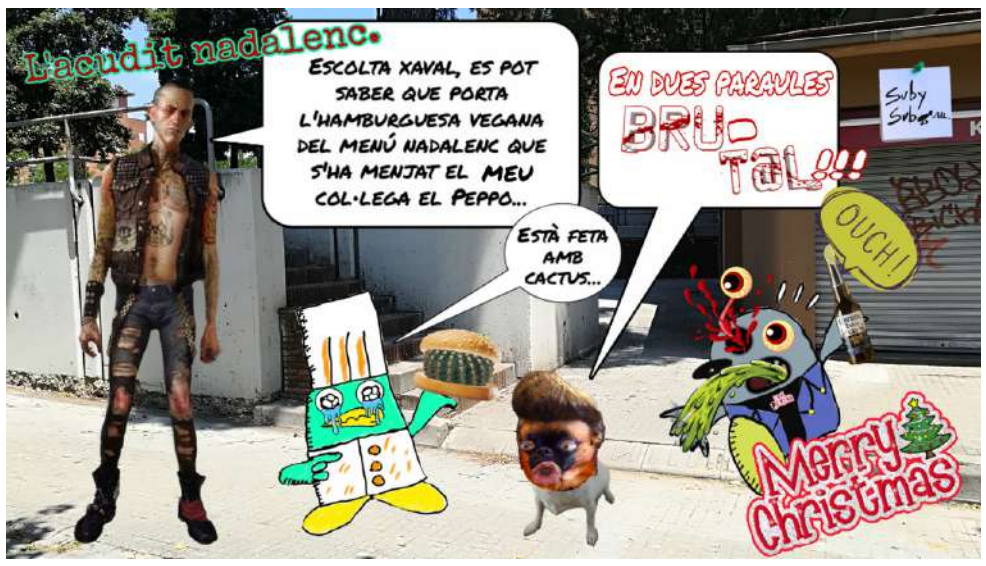

ASSESSORA
— gestió en economia social —

Centre de formació i gestió de Cooperatives i Societats Anònimes Laborals del Vallès Occidental

· Constitució de societats
· Comptabilitat
· Assesorament laboral
· Capitalització de l'atur
· Assegurances
· Estudis de viabilitat
· Gestió social
· S.L. i autònoms

Carrer Torrent, 146, baixos
08225 Terrassa

Telèfon
93 780 28 88
info@assessoragestio.com

JM Font durant l'entrevista amb *Malarrassa*, a la seu de la Fundació Torre del Palau P.V.

"L'esperança, que és vida i lluita, ens anima"

Reconegut com a Terrassenc de l'any el 1985, Josep Maria Font (1949), estudià sempre en col·legis religiosos, i als 13 anys va començar a treballar en una empresa tèxtil. A la parròquia de la Sagrada Família, on va fer el creixement en la fe, va descobrir les inquietuds socials. Va dirigir el Retaule Artístic, organitzant, als anys 70, concerts molt importants a la ciutat, de Raimon a Pete Seeger passant per Lluís Llach. Co-creador de Rialles i del programa d'ajuda a estudiants del Tercer Món, va ser capellà a Ca n'Anglada, durant 14 anys. Avui concentra esforços en la Fundació Torre del Palau.

• Et dediques ara a la Fundació Torre del Palau i la solidaritat internacional?
Sí, ara, jubilat des de fa 7 anys, col·laboro amb la Fundació, bàsicament a l'edició dels llibres de Terrassa i al programa de cooperació AETM (Ajut a Estudiants del Tercer Món), que té més de 30 anys d'existència. Des de fa 10 anys, ajudem a joves de Guatemala, perquè sense sortir de la regió facin estudis d'FP i universitaris, amb el compromís de treballar allà i, també, de retornar l'import rebut, com si fos un préstec o crèdit, en hores de treball social a favor d'ONGs d'allà.

• Com neix aquest AETM?
És una creació de la meva dona i meva. Quan ens vam casar la gent ens volia obsequiar, i com que teníem de tot vam obrir un compte per ajudar a pagar estudis d'una noia que la meva dona havia conegut fent de cooperant a la Nicaragua Sandinista. I vam recollir tants diners que vam crear aquest programa, era el 1990. Ho gestionem des de la Fundació, que el va assumir com a programa propi.

• Cooperació i activisme social són molt presents a la teva vida?
Sí, des de molt jove, a la parròquia de la Sagrada Família. Allà ens vam començar a qüestionar sobre la coherència del dia a dia i el que deia l'Evangeli. Molt sensibilitzat amb allò de la Nova Cançó, em vaig proposar fer recitals de cançó i de folk per substituir la boxa que llavors es feia a l'Esfèric. Vam fer concerts memorables: amb el Raimon, la presentació en públic d'en Lluís Llach (al Socialet); i el més famós va ser el del cantautor nordamericà Pete Seeger, a l'Esfèric, 7 febrer de 1971, ple de gom a gom, amb milers de persones, mentre pels carrers circulava la policia a peu i a cavall, va ser un recital històric a la ciutat i al país.

• Aquests recitals eren ben compromesos políticament?
Evangeli, espectacle i la cançó, i compromís social i polític havien d'anar de la mà. En els anys la repressió franquista els fèiem per donar suport al comitè de solidaritat amb les persones preses, amb els diners dels concerts s'ajudava les preses, molts sindicalistes i polítics, i a les seves famílies, també hi participaven CCOO i altres.

• Però com s'organitzava?
Els recitals es feien sota el nom de Retaule Artístic de Terrassa, una iniciativa que s'havia abandonat i jo vaig reprendre, fèiem cada any una cinquantena d'activitats musicals, sobretot música clàssica.

• Tu vivies d'això?
Jo vivia amb la meva mare, el pare va morir quan jo tenia 4 anys. Estudiava de nit, com gairebé tots els pobres d'aquells temps, i treballant sempre. Al tèxtil alguns anys. Fins que es desvetllà la vocació sacerdotal. Clar que ja tenia un recorregut, l'entorn sempre havia estat propici.

> "M'he radicalitzat, crec que es tracta de canviar el sistema. He intentat fer una vida coherent amb les idees i valors: denunciar i vindicar comportaments més evangèlics."

• Què vol dir l'entorn?
L'any 1962 hi va haver el Concili Vaticà II, això portà moltes perspectives i esperances a l'Església i m'hi vaig identificar molt, vaig lluitar molt. A la parròquia organitzàvem diàlegs, es publicava la revista *Presència*. Recordo una trobada a les Carmelites amb l'Alfonso Comín, i la relació amb els capellans de Sant Llorenç i el mateix Agustí Daura. Jo actuava discretament, una acció a favor dels presos polítics s'havia de portar amb seguretat, i ho feia des d'Amics de les Arts, des d'Òmnium i altres entitats terrassenques que es van sumar a Retaule Artístic de Terrassa.

• Com va sorgir la idea de Rialles?
Vaig proposar a Òmnium fer un cicle de teatre per a infants com el que feia la revista *Cavall Fort* a Barcelona. Era el 1972. Aquí vam recollir també diners pel Comitè de Solidaritat pels Presos. La primera de les sis sessions es va fer al Teatre Principal. Va anar tan bé que el llavors president d'Òmnium, en Joaquim Badia, va proposar fer-ho cada setmana. Però això no ho feien ni a Barcelona, li vaig dir. I ell tossut. El resultat va ser un cicle de teatre, però també cinema, titelles, circ i altres activitats; així naixia Rialles, que tenia també com a objectiu central el de fer país i situar la llengua i la cultura en el lloc que li esqueia.

• Va ser un temps amb molta creativitat, poc després també va néixer Pedagogia de l'Espectacle.
L'any 1976, sí. Després d'uns anys fent les activitats esmentades, vam veure que era necessari fer una mena d'introducció als espectacles, en vam dir pedagogia de l'espectacle, i així es manté. Fèiem programacions al llarg del curs escolar, amb mestres especialistes i materials diversos, i al final s'havia de fer un treball sobre l'espectacle. Aquesta és avui l'activitat principal de la Fundació. Ha bellugat centenars de milers de criatures, a Terrassa, Vallès i altres comarques.

• En fer-te capellà canvià la teva vida?
No, jo no volia deixar de treballar ni deixar Terrassa, i al seminari ho van acceptar; encetàrem un pla de formació, jo baixava a Barcelona tres dies per setmana. Llavors treballava en una empresa de productes farmacèutics, com a repartidor. El bisbe Jubany em va ordenar el 1974, i vaig estar 14 anys, a la parròquia de Sant Cristòfor, a Ca n'Anglada. En aquell temps m'ocupava també de les activitats origen del que va ser la Fundació Torre del Palau.

• I el temps de capellà del barri?
Van ser 14 anys molt importants. Treballava sobretot amb joves, esplai diari, classes de català i música i altres activitats. Recordo també reunions de l'Asamblea de Trabajadores por una Vivienda Digna, l'ocupació de Vilardell i moltes coses... Des de la parròquia ajudàvem en el que podíem, també tot el que podíem per afavorir el tema lingüístic.

• Però acabares deixant el sacerdoci...
La meva vida, com deia, no havia canviat molt pel sacerdoci. Hi ha un moment que m'enamoro de la meva dona i plego de capellà. Però vaig haver d'esperar deu anys fins que Roma acceptés la renúncia, vivint en pecat, que es deia, en concubinat, que és una mala expressió. Però em vaig casar pel civil, amb tota la discreció de què vaig poder.

• I enmig de tot això no vas militar a cap partit?
Vaig tenir militància política, fins i tot en llistes electorals, amb Unió Democràtica de Catalunya (UDC), on hi havia tot de gent d'Òmnium, i gent promotora de la llibreria l'Àmfora (avui títol d'una col·lecció de llibres de la Fundació). Jo tenia com a mirall el bisbe Joan Carrera, que havia estat a UDC fins el dia abans de ser bisbe, i tenia molt clar l'Evangeli i el compromís. No vaig ser militant comunista ni d'altres moviments, però era molt respectuós i admirava la seva valentia i compromís. Socialment m'atreia el compromís, però no vaig arribar a fitxar mai; però com a capellà vaig anar a la tancada dels obrers de l'AEG i moltes altres mobilitzacions d'aquells anys a Terrassa.

• Valores positivament la Transició política a l'Estat espanyol?
Primer vaig sentir esperança, crec que com gairebé tots. Però el pas dels anys ens ha demostrat que això no anava. Després el desengany de tot el món de la política, em vaig donar de baixa d'UDC, fa més de 25 anys. Fer servir la creu per fer política no ho veia correcte. Quan vaig deixar de ser capellà, que vulguis que no, marca una frontera en la meva vida, he mantingut la proximitat, les relacions i amistats amb gent d'aquells temps. Alguns ho van donar tot per millorar políticament el país.

• Però mantens opinió i acció política?
Els darrers temps m'he anat radicalitzant, perquè crec que es tracta de canviar el sistema. He intentat sempre fer una vida coherent amb les idees i valors (fraternitat, com a cristià, podria haver estat més radical en algunes coses), que vol dir denunciar i vindicar comportaments més evangèlics, sobretot de cara a l'Església, perquè hi ha coses que no van, impresentables i que s'estan fent d'una manera diferent a la diòcesi de Terrassa enfront de les altres diòcesis del país. Les directrius són molt conservadores i m'atreveixo a dir molt tèbies evangèlicament.
Políticament, m'han defraudat els partits convencionals, tots, i he optat pel més radical i més antisistema. Pot ser que demanant-ho tot s'obtindrà menys, però serà més en aquella línia; altra cosa és si és més o menys viable, si serveixen aquests vots, etc...

• Llavors, veus amb optimisme el futur?
Tinc el convenciment que aquest país serà el que mai hauria d'haver deixat de ser, un estat, un país lliure, espero que algun dia hi arribarem. Quan, com? No ho sé. De fet hi ha moments que la cosa sembla que sigui inviable, però no perdem mai l'esperança que és vida i lluita i avui cauen murs i mites i es descobreixen enganys monumentals que obren el ulls a força gent.

Pep Valenzuela

MALARRASSA és un mitjà de comunicació de COOPERATIVISME INFORMATIU de PROXIMITAT
el DRET a una INFORMACIÓ DE QUALITAT